

Arrest

nr. 320 693 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in Palmeras. U woonde het grootste deel van uw leven in Salonia, waarna u net voor uw vertrek verhuisde naar Bresas de Los Alimos.

Uw zus E(...) was gehuwd met F(...) J(...) G(...), die wegens drugshandel werd gedeporteerd naar de gevangenis in de Verenigde Staten. De periode nadien werd uw zus veel bijgestaan door uw broer B(...), tot ze op 24 april 2017 vermoord werd door de vijanden van haar man. Echter is dit nooit bewezen.

Uw broer B.(...) leerde in die periode zijn partner V.(...) kennen, die op haar beurt ook gehuwd was met iemand die in de gevangenis zat in de Verenigde Staten wegens drugszaken. De man werd weer vrijgelaten. Op tien mei 2021 gaf die man de orde om uw broer te vermoorden. Eén week voor zijn overlijden had hij ook al dreigingen ontvangen.

Twee maanden na de dood van uw broer werd u een eerste keer bedreigd. Twee mannen op een moto waren naar uw huis gereden en deelden de boodschap mee dat u moest betalen. U was twee keer alleen thuis met uw zoon, uw partner (...) (o.v. (...) – CGVS (...)) was aan het werk. Twee tot drie maanden later gebeurde dit een tweede keer. Hierna besloot u om samen met uw gezin naar het huis van uw ouders te gaan, maar opnieuw werd u bedreigd in mei of juni 2022. Twee weken voor uw definitief vertrek diende u één klacht in bij de autoriteiten.

Na de derde dreiging besloot u om samen met uw gezin het land te verlaten. U verliet legaal per vliegtuig Colombia op 20 september 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2022 in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopieën van documenten neer: het paspoort van uw partner en uzelf, documenten betreffende het overlijden van uw broer B.(...) en zus I.(...) M.(...), een klacht bij de Fiscalia, twee krantenartikelen en foto's van uw broer en zus.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaande elementen.

1. Uw vage en onlogische verklaringen over uw vervolgingsfeiten maken uw persoonlijke vreesongeloofwaardig.

1.1. *U heeft **geen kennis** over de belagers die u tot drie keer toe bedreigden (CGVS, p.11).*

1.2. *Het is **onlogisch dat u de enige van de familie bent** die bedreigingen kent sinds de dood van B.(...). Dat B.(...) veel op bezoek kwam om uw zoon te zien, is geen afdoende uitleg (CGVS, p.15). Evenmin is er sinds uw vertrek uit Colombia nog iets gebeurd met uw familie in verband met uw problemen (CGVS, p.15-16).*

1.3. *Het is **onaannemelijk dat u pas twee weken voor uw definitieve vertrek in september 2022** een klacht heeft ingediend bij de autoriteiten, terwijl uw problemen zo'n twee maanden na het overlijden van uw broer in mei 2021 begonnen (CGVS, p.5,7-8). Uw verklaring staat echter haaks op het ingediende document, waaruit blijkt dat u de klacht indiende op zestien september, slechts vier dagen voor uw vertrek.*

1.4. *Het is **niet plausibel** dat uw belagers drie keer de moeite deden om uw gezin verbaal te bedreigen en de boodschap mee te delen dat u moest betalen, maar er verder nooit iets gebeurd is over een tijdspanne van meer dan één jaar (CGVS, p.9). Het is eveneens vreemd dat u niet wist hoeveel geld u moest betalen aan uw belagers (CGVS, p.7).*

1.5. *Het is **ongeloofwaardig** dat uw gezin ondanks de dreigingen nog kon functioneren, door naar het werk te gaan en uw zoon naar school te laten gaan. Het feit dat er zich buiten drie verbale dreigingen geen andere incidenten of problemen hebben voorgedaan, doet afbreuk aan uw nood aan bescherming (CGVS, p.10-11,17).*

1.6. *Het is **onlogisch** dat u na de twee dreigingen naar uw ouders in Cali verhuisde in plaats van elders in Colombia (CGVS, p.7).*

2. Gebrek aan stukken over de doodsoorzaak van uw broer B.(...).

2.1. *U laat **geen enkel bewijs** na over de doodsoorzaak van uw broer B.(...). De akte van overlijden verwijst slechts naar de dag van overlijden op tien mei 2021.*

2.2. U **toont niet aan** dat B(...) vermoord is in opdracht van F(...) J(...), zoals u beweert te denken (CGVS, p.7, 13-14). Dit is louter een blote bewering die het CGVS onmogelijk kan nagaan. Het door u ingediende krantenartikel dat dateert van 08/10/2011 kan deze bevinding niet ombuigen, aangezien dit niet aantoont wie F(...) J(...) is, noch beschrijft het de zogenoemde linken met uw familie.

2.3. Het is **niet aangetoond** dat B(...) twee weken voor zijn overlijden dreigingen ontving. Enerzijds verklaart u dit 'te vermoeden', omdat een vriend van hem het u vertelde. Anderzijds laat u hier **geen enkel bewijs** over na (CGVS, p.11, 15).

2.4. U laat **geen enkel bewijs** na over de relatie tussen B(...) en V(...), de (ex)-vrouw van de drugs crimineel F(...) J(...). Uit niets blijkt er sprake te zijn van een doelgerichte afrekening op uw broer, omdat hij toen een relatie had met V(...) (CGVS, p.7, 12).

2.5. Het is onaannemelijk dat uw familie en u **geen klacht hebben ingediend na het overlijden** van uw broer, evenmin heeft u ooit iets van maatregelen genomen of hulp gezocht sinds het incident. Er kan echter verwacht worden dat de autoriteiten ingelicht worden over een moord, alsook dat hieruit een onderzoek volgt. Uw verklaring dat 'ze' alles weten, is geen afdoende uitleg (CGVS, p.13).

3. Uw partner en u leggen tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u werd ingelicht over de dood van uw broer.

3.1. U verklaart dat de zus van V(...) was langsgesproken bij de woning van uw broer na de moord om op te biechten dat V(...) haar (ex)-partner F(...) J(...) de schuldige is. Daarentegen verklaarde uw partner Balanta Pena Ferney Arnoldo (o.v. 9.529.405 – CGVS 22/28498) dat de zus van V(...) dit telefonisch meedeelde aan uw ouders (Notities persoonlijk Onderhoud Arnoldo, CGVS 2, p.6).

3.2. Het is onlogisch dat de zus van V(...) überhaupt in naam van V(...) de dader van de moord kwam opbiechten en daarbovenop vergiffenis vroeg. U gevraagd waarom V(...) niet zelf kwam, stelt u dat ze zich niet goed voelde (CGVS, p.12-13). U slaagt er niet in om de feiten te concretiseren, noch heldert u op.

4. De door u overige ingediende documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie omte buigen in positieve zin.

4.1. De paspoorten van uw gezin verwijzen louter naar jullie identiteit.

4.2. De overlijdensakte en het krantenartikel van uw zus Isabel Marulanda houdt geen verband met uw vluchtaanleiding (CGVS, p.8). Bijkomend is het vreemd dat u verklaart pas twee tot drie jaar voor haar overlijden te weten dat haar naam Isabel was, omdat u haar E(...) noemde.

4.3. Betreffende de foto's van B(...) en Isabel kan niet worden nagegaan dat dit effectief de mensen zijn die u beweert. Daarnaast bewijzen deze foto's de incidenten niet.

Tot slot heeft u pas voor het eerst de internationale beschermingsprocedure doorlopen in België en niet in Spanje, terwijl u eerst van Colombia naar Spanje reisde om vervolgens door te reizen. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd

door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in Villavicencio, maar heeft gedurende uw kindertijd in Cali gewoond. Net voor uw vertrek verhuisde u naar Bresas de Los Alimos.

Uw schoonzus E.(...) was gehuwd met F.(...) J.(...) G.(...), die wegens drugshandel werd gedeporteerd naar de gevangenis in de Verenigde Staten. De periode nadien werd uw schoonzus veel bijgestaan door uw schoonbroer B.(...), tot ze op 24 april 2017 vermoord werd door de vijanden van haar man. Echter is dit nooit bewezen.

Uw schoonbroer B.(...) leerde in die periode zijn partner V.(...) kennen, die op haar beurt ook gehuwd was met iemand die in de gevangenis zat in de Verenigde Staten wegens drugszaken. De man werd weer vrijgelaten. Op tien mei 2021 gaf die man de orde om uw schoonbroer te vermoorden. Eén week voor zijn overlijden had hij ook al dreigingen ontvangen.

Twee maanden na de dood van uw schoonbroer werd uw vrouw een eerste keer bedreigd. Twee mannen op een moto waren naar uw huis gereden en deelden de boodschap mee dat uw gezin moest betalen. Uw vrouw was twee keer alleen thuis met uw zoon, u was aan het werk in het ziekenhuis als verpleger. Twee tot drie maanden later gebeurde dit een tweede keer. Hierna besloot u om samen met uw gezin naar het huis van uw schoonouders te gaan, maar opnieuw werd u bedreigd in mei of juni 2022. Twee weken voor uw definitief vertrek diende u één klacht in bij de autoriteiten.

Na de derde dreiging besloot u om samen met uw gezin het land te verlaten. U verliet legaal per vliegtuig Colombia op 20 september 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2022 in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopieën van documenten neer: het paspoort van uw partner en uzelf, documenten betreffende het overlijden van uw schoonbroer B.(...) en -zus I.(...) M.(...), een klacht bij de Fiscalía, twee krantenartikelen en foto's van uw schoonbroer en -zus.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen bijzondere procedurele noden toegekend gedurende uw persoonlijk onderhoud.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner (...) (o.v. (...) – CGVS (...)). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd haar na een weigeringsbeslissing noch het vluchtelingenstatuut, noch subsidiaire bescherming toegekend. De genomen beslissing hierbij luidt als volgt:

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend. Er kan geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaande elementen.

1. Uw vage en onlogische verklaringen over uw vervolgingsfeiten maken uw persoonlijke vreesongeloofwaardig.

1.1. *U heeft **geen kennis** over de belagers die u tot drie keer toe bedreigden (CGVS, p.11).*

1.2. *Het is **onlogisch dat u de enige van de familie bent** die bedreigingen kent sinds de dood van B.(...). Dat B.(...) veel op bezoek kwam om uw zoon te zien, is geen afdoende uitleg (CGVS, p.15). Evenmin is er sinds uw vertrek uit Colombia nog iets gebeurd met uw familie in verband met uw problemen (CGVS, p.15-16).*

1.3. *Het is onaannemelijk dat u pas **twee weken voor uw definitieve vertrek in september 2022** een klacht heeft ingediend bij de autoriteiten, terwijl uw problemen zo'n twee maanden na het overlijden van uw broer in mei 2021 begonnen (CGVS, p.5,7-8). Uw verklaring staat echter haaks op het ingediende document, waaruit blijkt dat u de klacht indiende op zestien september, slechts vier dagen voor uw vertrek.*

1.4. *Het is **niet plausibel** dat uw belagers drie keer de moeite deden om uw gezin verbaal te bedreigen en de boodschap mee te delen dat u moest betalen, maar er verder nooit iets gebeurd is over een tijdspanne van meer dan één jaar (CGVS, p.9). Het is eveneens vreemd dat u niet wist hoeveel geld u moest betalen aan uw belagers (CGVS, p.7).*

1.5. *Het is **ongeloofwaardig** dat uw gezin ondanks de dreigingen nog kon functioneren, door naar het werk te gaan en uw zoon naar school te laten gaan. Het feit dat er zich buiten drie verbale dreigingen geen andere incidenten of problemen hebben voorgedaan, doet afbreuk aan uw nood aan bescherming (CGVS, p.10-11,17).*

1.6. *Het is **onlogisch** dat u na de twee dreigingen naar uw ouders in Cali verhuisde in plaats van elders in Colombia (CGVS, p.7).*

2. Gebrek aan stukken over de doodsoorzaak van uw broer B.(...).

2.1. *U laat **geen enkel bewijs** na over de doodsoorzaak van uw broer B.(...). De akte van overlijden verwijst slechts naar de dag van overlijden op tien mei 2021.*

2.2. *U **toont niet aan** dat B.(...) vermoord is in opdracht van F.(...) J.(...), zoals u beweert te denken (CGVS, p.7, 13-14). Dit is louter een blote bewering die het CGVS onmogelijk kan nagaan. Het door u ingediende krantenartikel dat dateert van 08/10/2011 kan deze bevinding niet ombuigen, aangezien dit niet aantoont wie F.(...) J.(...) is, noch beschrijft het de zogenoemde linken met uw familie.*

2.3. *Het is **niet aangetoond** dat B.(...) twee weken voor zijn overlijden dreigingen ontving. Enerzijds verklaart u dit 'te vermoeden', omdat een vriend van hem het u vertelde. Anderzijds laat u hier **geen enkel bewijs** over na (CGVS, p.11, 15).*

2.4. *U laat **geen enkel bewijs** na over de relatie tussen B.(...) en V.(...), de (ex)-vrouw van de drugs crimineel F.(...) J.(...). Uit niets blijkt er sprake te zijn van een doelgerichte afrekening op uw broer, omdat hij toen een relatie had met V.(...) (CGVS, p.7, 12).*

2.5. *Het is onaannemelijk dat uw familie en u **geen klacht hebben ingediend na het overlijden** van uw broer, evenmin heeft u ooit iets van maatregelen genomen of hulp gezocht*

sinds het incident. Er kan echter verwacht worden dat de autoriteiten ingelicht worden over een moord, alsook dat hieruit een onderzoek volgt. Uw verklaring dat 'ze' alles weten, is geen afdoende uitleg (CGVS, p.13).

3. Uw partner en u leggen tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u werd ingelicht over de dood van uw broer.

3.1. U verklaart dat de zus van V.(...) was langsgekomen bij de woning van uw broer na de moord om op te biechten dat V.(...) haar (ex)-partner F.(...) J.(...) de schuldige is. Daarentegen verklaarde uw partner Balanta Pena Ferney Arnoldo (o.v. 9.529.405 – CGVS 22/28498) dat de zus van V.(...) dit telefonisch meedeelde aan uw ouders (Notities persoonlijk Onderhoud Arnoldo, CGVS 2, p.6).

3.2. Het is onlogisch dat de zus van V.(...) überhaupt in naam van V.(...) de dader van de moord kwam opbiechten en daarbovenop vergiffenis vroeg. U gevraagd waarom V.(...) niet zelf kwam, stelt u dat ze zich niet goed voelde (CGVS, p.12-13). U slaagt er niet in om de feiten te concretiseren, noch heldert u op.

4. De door u overige ingediende documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie omte buigen in positieve zin.

4.1. De paspoorten van uw gezin verwijzen louter naar jullie identiteit.

4.2. De overlijdensakte en het krantenartikel van uw zus Isabel Marulanda houdt geen verband met uw vluchtaanleiding (CGVS, p.8). Bijkomend is het vreemd dat u verklaart pas twee tot drie jaar voor haar overlijden te weten dat haar naam Isabel was, omdat u haar E.(...) noemde.

4.3. Betreffende de foto's van B.(...) en Isabel kan niet worden nagegaan dat dit effectief de mensen zijn die ubeweert. Daarnaast bewijzen deze foto's de incidenten niet.

Tot slot heeft u pas voor het eerst de internationale beschermingsprocedure doorlopen in België en niet in Spanje, terwijl u eerst van Colombia naar Spanje reisde om vervolgens door te reizen. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen zij een beoordelingsfout op.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaande elementen.

1. Uw vage en onlogische verklaringen over uw vervolgingsfeiten maken uw persoonlijke vreesongeloofwaardig.

1.1. *U heeft geen kennis over de belagers die u tot drie keer toe bedreigden (CGVS, p.11).*

1.2. *Het is onlogisch dat u de enige van de familie bent die bedreigingen kent sinds de dood van B.(...). Dat B.(...) veel op bezoek kwam om uw zoon te zien, is geen afdoende uitleg (CGVS, p.15). Evenmin is er sinds uw vertrek uit Colombia nog iets gebeurd met uw familie in verband met uw problemen (CGVS, p.15-16).*

1.3. *Het is onaannemelijk dat u pas twee weken voor uw definitieve vertrek in september 2022 een klacht heeft ingediend bij de autoriteiten, terwijl uw problemen zo'n twee maanden na het overlijden van uw broer in mei 2021 begonnen (CGVS, p.5,7-8). Uw verklaring staat echter haaks op het ingediende document, waaruit blijkt dat u de klacht indiende op zestien september, slechts vier dagen voor uw vertrek.*

1.4. *Het is niet plausibel dat uw belagers drie keer de moeite deden om uw gezin verbaal te bedreigen en de boodschap mee te delen dat u moest betalen, maar er verder nooit iets gebeurd is over een tijdspanne van meer dan één jaar (CGVS, p.9). Het is eveneens vreemd dat u niet wist hoeveel geld u moest betalen aan uw belagers (CGVS, p.7).*

1.5. *Het is ongeloofwaardig dat uw gezin ondanks de dreigingen nog kon functioneren, door naar het werk te gaan en uw zoon naar school te laten gaan. Het feit dat er zich buiten drie verbale dreigingen geen andere incidenten of problemen hebben voorgedaan, doet afbreuk aan uw nood aan bescherming (CGVS, p.10-11,17).*

1.6. Het is onlogisch dat u na de twee dreigingen naar uw ouders in Cali verhuisde in plaats van elders in Colombia (CGVS, p.7).

2. Gebrek aan stukken over de doodsoorzaak van uw broer B.(...).

2.1. U laat **geen enkel bewijs** na over de doodsoorzaak van uw broer B.(...). De akte van overlijden verwijst slechts naar de dag van overlijden op tien mei 2021.

2.2. U **toont niet aan** dat B.(...) vermoord is in opdracht van F.(...) J.(...), zoals u beweert te denken (CGVS, p.7, 13-14). Dit is louter een blote bewering die het CGVS onmogelijk kan nagaan. Het door u ingediende krantenartikel dat dateert van 08/10/2011 kan deze bevinding niet ombuigen, aangezien dit niet aantoont wie F.(...) J.(...) is, noch beschrijft het de genoemde linken met uw familie.

2.3. Het is **niet aangetoond** dat B.(...) twee weken voor zijn overlijden dreigingen ontving. Enerzijds verklaart u dit 'te vermoeden', omdat een vriend van hem het u vertelde. Anderzijds laat u hier **geen enkel bewijs** over na (CGVS, p.11, 15).

2.4. U laat **geen enkel bewijs** na over de relatie tussen B.(...) en V.(...), de (ex)-vrouw van de drugs crimineel F.(...) J.(...). Uit niets blijkt er sprake te zijn van een doelgerichte afrekening op uw broer, omdat hij toen een relatie had met V.(...) (CGVS, p.7, 12).

2.5. Het is onaannemelijk dat uw familie en u **geen klacht hebben ingediend na het overlijden** van uw broer, evenmin heeft u ooit iets van maatregelen genomen of hulp gezocht sinds het incident. Er kan echter verwacht worden dat de autoriteiten ingelicht worden over een moord, alsook dat hieruit een onderzoek volgt. Uw verklaring dat 'ze' alles weten, is geen afdoende uitleg (CGVS, p.13).

3. Uw partner en u leggen tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u werd ingelicht over de dood van uw broer.

3.1. U verklaart dat de zus van V.(...) was langsgekomen bij de woning van uw broer na de moord om op te biechten dat V.(...) haar (ex)-partner F.(...) J.(...) de schuldige is. Daarentegen verklaarde uw partner Balanta Pena Ferny Arnoldo (o.v. 9.529.405 – CGVS 22/28498) dat de zus van V.(...) dit telefonisch meedeelde aan uw ouders (Notities persoonlijk Onderhoud Arnoldo, CGVS 2, p.6).

3.2. Het is onlogisch dat de zus van V.(...) überhaupt in naam van V.(...) de dader van de moord kwam opbiechten en daarbovenop vergiffenis vroeg. U gevraagd waarom V.(...) niet zelf kwam, stelt u dat ze zich niet goed voelde (CGVS, p.12-13). U slaagt er niet in om de feiten te concretiseren, noch heldert u op.

4. De door u overige ingediende documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie omte buigen in positieve zin.

4.1. De paspoorten van uw gezin verwijzen louter naar jullie identiteit.

4.2. De overlijdensakte en het krantenartikel van uw zus Isabel Marulanda houdt geen verband met uw vluchtaanleiding (CGVS, p.8). Bijkomend is het vreemd dat u verklaart pas twee tot drie jaar voor haar overlijden te weten dat haar naam Isabel was, omdat u haar E.(...) noemde.

4.3. Betreffende de foto's van B.(...) en Isabel kan niet worden nagegaan dat dit effectief de mensen zijn die ubeweert. Daarnaast bewijzen deze foto's de incidenten niet.

(...)

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op

grond waarvan terecht wordt besloten dat er voor verzoekers geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissingen, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharderen in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch hun nood aan internationale bescherming aantonen.

In weerwil tot wat verzoekers trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift werden hun verzoeken om internationale bescherming niet louter beoordeeld op basis van het ontbreken van bewijsstukken. Derhalve wordt verwezen naar het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen, die door verzoekers niet worden verklaard of weerlegd. De Raad is van oordeel dat van verzoekers, bij gebrek aan sluitende bewijsstukken die hun relaas bevestigen, wordt verwacht dat zij voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen afleggen, doch uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat zij hiertoe in gebreke blijven.

Het betoog dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel en de achtergrond van verzoekster die een uitleg biedt waarom zij geen klacht indienden na de moord op haar broer, en dat er onvoldoende aandacht werd besteed aan de omstandigheden van het overlijden van verzoeksters broer en aan diens relatie met een ex van een narco crimineel kan niet volstaan. Het is aan verzoekers om hun vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken. Verzoekers gaan hiermee volstrekt voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen en werpen hier geen ander licht. Bovendien verduidelijken zij niet wat er door verweerder niet werd onderzocht in die zin dat dit een andere uitkomst had kunnen bieden voor hun verzoeken om internationale bescherming. Zij beperken zich tot het herhalen van eerder afgelegde doch ongeloofwaardig bevonden verklaringen en tonen hun nood aan internationale bescherming hiermee niet aan.

Het gegeven dat uit de overlijdensakte van verzoeksters broer die nogmaals bij het verzoekschrift gevoegd werd zou blijken dat verzoeksters broer waarschijnlijk op gewelddadige manier om het leven kwam, kan niet volstaan om de motivering van de bestreden beslissingen in een ander licht te plaatsen. Dit zegt immers nog steeds niets over de concrete omstandigheden van de dood van verzoeksters broer, noch blijkt hieruit enige link met verzoekers en de door hen beweerde nood aan internationale bescherming.

Waar zij aanvoeren dat de zus van V. op verschillende manieren geprobeerd heeft om contact te leggen met verzoekster en haar familie, dat zij is langsgesproken thuis en probeerde via de zus van verzoekster om de moeder van verzoekster op te bellen, dat er werd gevraagd om hiermee te stoppen en niet meer proberen om contact te leggen, trachten zij de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden met elkaar verenigbaar te laten uitschijnen, doch falen hierin. De in de bestreden beslissingen omschreven tegenstrijdige verklaringen zijn duidelijk en kunnen niet verklaard worden door thans te beweren dat de zus van V. op verschillende manieren geprobeerd heeft contact te leggen.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich*

mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Verzoekers tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF